

Apoštolská pouliční evangelizace

Co je ta dobrá zpráva o Božím království — časová osa, mapa území a davy, které se do království derou.

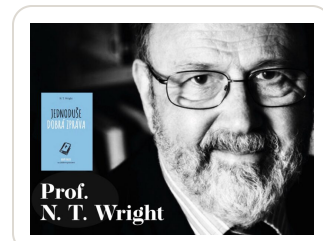
Zdroje

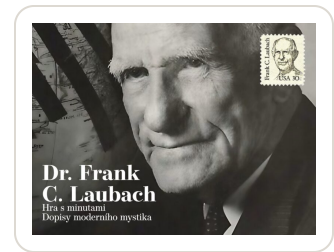
Bema podcast

- díky, Vítku!
- židovský učitel vyškolený rabíny vykládá křesťanskou zvěst Písma s důrazem právě na její kořeny

Frank Laubach

- 60 milionů lidí se díky němu naučilo číst a psát — byl misionářem mezi negramotnými muslimy v odlehlé části Filipín a vytvořil systém, jak se mohou takoví lidé navzájem učit číst a psát, aby se gramotnost šířila. Proto nejspíš ta americká známka.
- měl těžkou a nebezpečnou práci a při tom všem to byl moderní mystik. Jeho texty jsou kratičké a dechberoucí. Dopisy moderního mystika — už pár týdnů se k nim denně vracím. V češtině ale nevyšlo nic. Je to ostudné.

Písmo

Zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. ... Těchto Dvanáct Ježíš vyslal a přikázal jim: „Na cestu k pohanům nevstupujte, do samařské obce nechodte; jděte raději ke ztraceným ovcím z lidu izraelského. Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očisťujte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. Neberte od nikoho zlato, stříbro ani měďáky do opasků; neberte si na cestu mošnu ani dvoje šaty ani obuv ani hůl, neboť „hoden je dělník své mzdy“. Když přijdete do některého města nebo vesnice, vyptejte se, kdo z nich je toho hoden; u něho zůstaňte, dokud nebudete odcházet. Když vstoupíte do domu, řekněte: „Pokoj vám.“ A budou-li toho hodni, ať na ně přijde váš pokoj. Nebudou-li toho hodni, ať se váš pokoj vrátí k vám. A když vás někdo nepřijme a nebude chtít slyšet vaše slova, vyjděte ven z toho domu nebo města a setřeste prach svých nohou.

Matouš 10,1–14

Pouliční evangelizace

- Čtrnáct dnů zpátky jsme byli s Upem na mládežnické konferenci a já si zašel na workshop „Jak sdílet zprávu o Ježíši, aby to nebylo divný“. A i když je divný samotný název, workshop mě příjemně překvapil — a tak ze 70 účastníků teoretické části jsem byl nakonec jedním ze čtyř, kteří se odhodlali účastnit i praktické části v parku, kde jsme se zastavili na rozhovor s trojicí místních teenagerů. A rozhovor to byl příjemný a hluboký a docela nezapomenutelný.
- To zmiňuji na úvod proto, že pasáž z Matouše až nápadně připomíná pouliční evangelizaci — a to o to „invazivnější“, že součástí zadání je nejen si s někým popovídat, ale rovnou se u posluchače ubytovat a nebrat si s sebou na cestu ani náhradní oblečení, ani kartáček na zuby, protože ten bude jistě poskytnut samotným hostitelem 😊
- To říkám s nadsázkou — tehdejší blízkovýchodní společnost byla založená na pohostinnosti a proroci, učitelé ani jejich žáci se se svou zprávou nezavírali do budov — předávání bylo mnohem veřejnější záležitostí. Navíc snad každý muž měl v paměti osobní zkušenost, kdy se jako malý chodil učit Tóře z paměti a 99,9 % z nich pak v nějakém momentu od svého učitele slyšelo: „nebyl jsi vybrán, abys ve studiu pokračoval“. Ti, kteří prošli, byli naprostá elita — a tak i když to byli teoreticky jen žáci, mohlo být ctí je ubytovat a vyslechnout si, co se naučili od rabbiho. Tihle žáci byli o to zajímavější, že dostali moc vymítat démony a uzdravovat každou nemoc.
- **Moje první otázka zní: co to bylo za dobrou zprávu, kterou zvěstoval Jan Křtitel, pak**

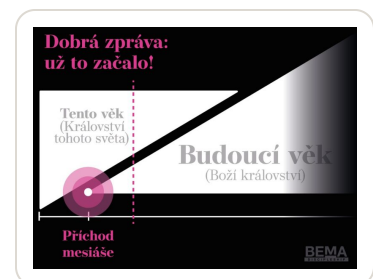
Ježíš, pak učedníci a teď my? Písmo

napovídá, že jejich úkolem bylo zvěstovat, že Boží království je na dosah. A co to znamená?

- Nejdříve vám představím Dobrou zprávu tak trochu technicky v časové ose, pak na územní mapě a pak v Písmu.

Časová osa

- Židé měli dvě hlavní nauky o posledních časech.
- První koncepce očekává příchod mesiáše a s ním okamžitou dramatickou změnu. Někteří se domnívají, že Jan Křtitel, který se Krista prostřednictvím poslů ptá „tak co, jsi opravdu ten mesiáš, na kterého čekáme?“, možná očekával právě tuhle radikální změnu.
- Druhá koncepce je postupná. Ježíš přirovnává Boží království k hořčičnému semínku, které je malinké, ale postupně roste. Podobně i kvas, který postupně prokvasí celé těsto.
- **Dobrá zpráva tu zní: už to začalo! Už je to tady!**
- Tak to byla časová osa — pojďme se podívat na území.

Mapa dobré zprávy

Každé království má své hranice a uvnitř hranic se nachází území, ve kterém vládne král — kde se věci dějí podle jeho vůle.

Když král získá nové území, papírově jej vlastní okamžitě, ale ještě chvíli trvá, než nové území projede a nastolí na něm také svou vládu a vůli. Zjednodušeně se dá říct, že Boží vláda a vůle se naplno uplatňuje v nebi — ale v modlitbě Otče náš se modlíme „buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“ a vyprošujeme, aby se Boží království rozpínalo i sem na zem.

Na samém začátku Bible se vypráví o časech, kdy se Boží království uplatňovalo i tam, kde žil člověk — a byly to zlaté časy. Ráj na zemi. Tak to mělo být a celé dějiny jsou dějinami spásy, kde Bůh připravuje člověku záchranný plán.

Nevím, jestli někdo může být spokojený se současným světem — každopádně zpráva o tom, že Boží království je na dosah a do určité míry už tady na zemi, je opravdu dobrá zpráva. Řecky

evangelium. Tuhle dobrou zprávu o tom, že království Boží se přiblížilo, vyvolával Jan Křtitel, pak Ježíš, pak učedníci a pak my.

Spolu s tím zaznívá „čiňte pokání“ — obraťte se od dosavadního způsobu života! Je tu nový král.

Staňte se jeho učedníky, kteří s láskou dumají nad hodnotami Božího království a učí se je, aby mohli být tady na zemi dobrými vyslanci Božího království.

Přibližně takovou zprávu hlásili učedníci. **Království Boží se blíží.**

Mapa území

hranice

Boží
království
(nebe +)

Království
tohoto světa

nová
hranice

území, kde
se uplatňuje
králova vůle

Království
tohoto světa

Dobrá zpráva
("Království Boží
je na dosah")

Boží
království
(nebe +)

Království
tohoto světa

Modlitba
"Otče náš..."
("Přijď království Tvé,
buď vůle Tvá jako v nebi,
tak i na zemi")

Boží
království
(nebe +)

Království
tohoto světa

Abstraktní koncepce?

Mohlo by se zdát, že Boží království je abstraktní myšlenka tak akorát pro horlivce a mystiky — ale opak je pravdou!

V Matoušovi 11,12 se Ježíš ohlíží na to, jak že se daří jeho projektu šíření zprávy o tom, že Boží království je na dosah, a říká zvláštní větu:

Ode dnů Jana Křtitele až podnes království nebeské trpí násilí a násilníci po něm sahají.

Matouš 11,12

„Ode dnů Jana Křtitele až podnes“ — tedy v čase Ježíšova působení jsou tu nějakí násilníci, kteří násilím sahají po Božím království. Kdo jsou ti násilníci? Ono se dá dostat do Božího království násilím?

Stejné slovo „násilí“ se objevuje v příběhu Támar — v příběhu porodu jejích dvojčat. Při porodu Zerach vytáhl ručku jako první a porodní bába hned ručku označila červenou nitkou, aby bylo jasné, kdo je prvorozený. Jenže ručka se stáhla zpět a na svět se vedral jako první prcek bez šňůrky na ruce. Dostal jméno Peres, což znamená „průlom“, „ten, který prorazil“. Ano — Peres se prodrál až do rodové linie krále Davida a hlavně krále Ježíše. Tady máme to slovo, které značí urputnost, s jakou se Peres dral na svět.

Nebo si můžete představit ohradu ovčince, která se otevře — a ovce nadšeně skáčou přes sebe a naráží do sebe, aby se vyhrnuly na pastvu. Jsou to úplně davy!

A kdo že se to tak hrnul násilím do Božího království?

Obraz brány

Jako odpověď mám v hlavě představu brány, před kterou stojí ti horliví farizeové, kteří Písmu zasvětili celý život. Stojí před bránou do Božího království a nedokážou vejít. A tak tam stojí bokem a na Ježíše se rozčilují, že takhle brána do Božího království rozhodně nevypadá — a to oni poznají, protože na tyto věci jsou odborníci: celý život se na to připravují a mají přesnou představu brány do Božího království.

A jak tak stojí a zaclání, najednou kolem nich probíhá největší spodina tehdejší společnosti, která nejenže nemá dobré znalosti Písma jako oni, ale leckdy ani nemá přístup do chrámu: lidé nečistí kvůli nemoci, všemi pohrdaní zaprodaní celníci, prostitutky. Všichni tito vyhnanci v běhu rozrážejí rameny vrata do Božího království a hrnou se dovnitř. Jsou jich davy!

Evangelia jsou takových příběhů plná!

Vzpomeňte:

- chromý, aby se dostal k Ježíši, prolamuje díru do střechy
- jedna nevěstka se prodrala do domu ctěného farizea, aby přerušila váženou debatu a Ježíši v slzách omyla nohy drahou mastí
- žena, která léta trpěla krvácením a nemohla proto do chrámu a měla se podle zákona držet dál od lidí, se prodírá davem navzdory všem zákonům, dotýká se Ježíšova šatu a je uzdravená
- bránu Božího království rozráží dokonce divoch, který žil v jeskyních a hrobech a kterého démoni úplně zbavili smyslů
- neměli se celníci cítit natolik hříšní, že by se ke Kristu ani nepřiblížili? Naopak — jsou k němu přitahováni jako mucholapka!

Království nebeské trpí násilí a násilníci po něm sahají!

Nevím nic...

Moje další otázka zní: kolik znalostí a vědomostí potřebujete, abyste se prodrali do Božího království?

Odpověď zní: srdce plné pokání a touhy po Kristu — a v hlavě leckdy i úplně prázdno.

Kdyby reportér došel za zmíněnou nevěstkou a udělal s ní věroučné interview, na kolik otázek by znala odpověď? Dokázala by odpovědět na otázky: co je to spasení, hřích, obrácení, znovuzrození, svatost, křest? Realita je taková, že aby člověk byl věřící, stačí, aby věděl, že Kristus je to ono — a šel za ním a hledal ho. Přitom ještě nemusí mít jasno v teologických otázkách a termínech, a dokonce nemusí mít jasno ani v dobré zprávě. Věřouku se dozví postupně — na to má čas.

Ti všichni zmínění vrazili do Božího království a o Kristově odpuštění a lásce v tu chvíli věděli snad víc než leckterý farizej. Poznali na vlastní kůži jeho odpuštění a záchranu. Jestli souhlasíte, s vaším dovolením bych je označil nálepkou křesťané. Pokud jim ta nálepka nepatří, tak komu jinému?

Na jednu stranu je krásné, jak může být Boží království přístupné. Na druhou stranu se naprosto klidně může stát, že máme plný dům křesťanů, ale jen málokdo tuší, co je evangelium — co je tou dobrou zprávou. Přitom ale máme umět podat odpověď tomu, kdo by se ptal.

Záleží na tom

Záleží na obsahu? Na tom, jak dobrou zprávu zformulujeme?

Dallas Willard prohlásil, že zásadním problémem stavu církve je právě to, jak sami sobě i druhým dobrou zprávu formulujeme. Že evangelium, jak ho často vyprávíme, plodí neplodné, pasivní křesťany, kteří mohou mít i ten nejkatastrofálnější charakter, a stejně se domnívají, že jsou za vodou narozdíl od nevěřících.

Zkusím vám formulovat dvě karikatury dobré zprávy, jak je nastínil Dallas Willard. Dvě polopravdy, které — pokud se vydávají za celou pravdu — se stávají nepravdou. Tak to aspoň formuluje N. T. Wright.

Sociální evangelium

- fakticky škrtná cokoli nadpřirozeného
- je vcelku jedno, jaké náboženství držíte
- jde hlavně o utlačované a chudé
- Ježíše bere jako jednu z inspirativních morálních osobností
- Tim Keller založil v New Yorku sbor, protože většina byla tohoto typu

Ale to je zoufale málo. Škrtnout cokoli nadpřirozeného je dost těžko udržitelné, pokud jste učedníkem někoho, kdo o sobě tvrdí, že je Boží syn, a dokládá to jedním zázrakem vedle druhého. Učedníci sociální evangelium rozhodně nehlásali.

Konzervativní evangelium

A co konzervativní evangelium? Představte si, že učedníci vyrazí do měst a jejich zpráva je: „Náš Bůh je hněvivý Bůh, ale my pro vás máme řešení! Ježíš za vás umře a díky tomu nepůjdete do pekla! Dobrá zpráva je, že vám nabízíme vypořádání se s hříchem.“

Reakce okolí by nejspíš byla:

- za prvé, náš Bůh je především milující a milostivý. Hněv je přirozená reakce na to, pokud někdo ničí krásné Boží stvoření a trápí druhé. Ale to z Boha nedělá rozhněvaného despota.
- hřích nemáme neřešený — máme chrám, Boží zákon ohledně obětí a Boží milost
- mesiáš rozhodně nebude umírat
- a co je vůbec peklo — celý Starý zákon nic takového nezná

Shodneme se, že takhle ta dobrá zpráva, kterou nesli učedníci, nezněla. Je to jen část pravdy:

- vykresluje Boha jako hněvivého despota, ne jako milujícího stvořitele, který zachraňuje stvoření
- této verzi vlastně stačí smrt na kříži — tedy zaplacení za hříchy — ale co vzkříšení a vystoupení na nebesa, na trůn?
- nevede člověka k učednictví. Jde jen o to mít vstupenku do nebe a na životě tady a charakteru nezáleží. Ježíš nevyzýval k rozdávání vstupenek do nebe. Vyzýval k učednictví — po reprezentantech jeho království, kteří do svého okolí budou šířit lásku a spravedlnost Božího království.

Tahle zpráva by rozhodně nezněla lidem jako doušek čerstvé vody. Dobrá zpráva není o strachu. Ano, hřích všechno a všechny ničí a my s ním

potřebujeme Boží pomoc, ale Dobrá zpráva se netočí jen kolem hříchu. To je málo.

Závěr

Rekapitulace ve slidech:

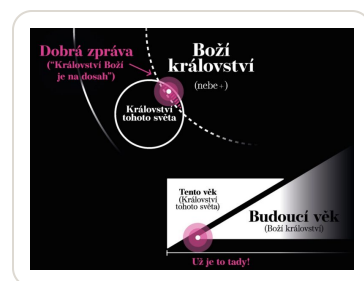
- **toto je dobrá zpráva**
- **toto vyhlížíme a na to se těšíme**
- **toto je naše místo a náš úkol**

Pár závěrů

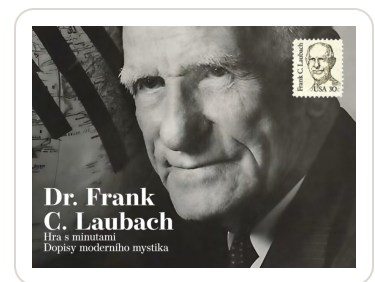
- Většina nikdy o dobré zprávě neslyšela — to je realita. A leckdo by vám za takovou zprávu byl mnohem vděčnější než za „small talk“, tedy povídání o počasí atd.

Pro mnohé je ta dobrá zpráva bláznovstvím. U některých lidí, kteří ji slyší, se ale něco stane! Poselství, královské oznámení, jim přijde k duhu jako horký nápoj ve studeném dni... Osvěží je. Dodá jim energii. Občas je dokonce uzdraví z tělesných neduhů. Najednou cítí, jak někde v nich roste pocit údivu a vědomí, že je někdo miluje. Je to podobné, jako když člověk, který byl od narození zcela hluchý, najednou po úspěšné operaci uslyší úvod Mozartovy symfonie. Najednou se mu otevře úplně nový svět, jaký si nikdy předtím nedokázal představit.

N. T. Wright: Jednoduše dobrá zpráva — 28–

- Je důležité umět zformulovat dobrou zprávu slovně a nespokojit se se sociálním a konzervativním evangeliem.
- Nejlepší misie je vlastním životem učedníka.
- A hlavně: pokud my sami neznáme dobrou zprávu o Božím království a přijde nám to jako něco cizího a vzdáleného, jako nějaký abstraktní koncept, a ne jako svěží doušek vody v parném horkém dni, pak je tu jednoduchá rada: **hledej Boží království**.
- Vzpomeňme přitom na ty, co se do Božího království drali! V pokání a na kolenou.

Tečka: Frank Laubach

Tečku nechám udělat Franka Laubacha — myslím, že nejlíp vystihne realitu života v Božím království. Byl to misionář, který si byl moc dobře vědom, že na Filipínách mezi muslimy nemají místní imámové důvod nechat ho rozmlouvat s lidmi. Ale on se rozhodl, že se tak přiblíží k Bohu a tak se usadí v Božím království, že bude jeho víra neodolatelná pro ostatní. A opravdu — imámové nakonec sami posílali místní, pokud chtěli poznat víc o Bohu, za ním.

Jeho hlavním nástrojem pro přibližování se k Božímu království byla Hra s minutami. Učil se každou minutu upřít pozornost na Boha. Zní to neuvěřitelně, ale opravdu napsal i brožuru, jak je možné se to naučit. Je to krapet náročné — ale kdyby si člověk zvykl aspoň při každé změně činnosti, nebo kdykoli je to jen možné, na dvě sekundy upřít svůj vnitřní zrak na Boha... Leckdy totiž jen drmolíme modlitby a za celou modlitbu neupíráme svou pozornost k Bohu. Tak tohle je přesný opak. Frank Laubach ve svých dopisech odhaluje výsledky svého experimentu:

„Každým dnem ve mě roste pocit, jako by mě jedna neviditelná ruka držela a vedla, zatímco druhá neviditelná ruka je napřažená dopředu a připravuje cestu. ... Plním svou úlohu v plánu, který mě dalece přesahuje. Tento pocit spolupráce s Bohem v malých věcech mě tolik udivuje, protože jsem ho nikdy předtím takto necítil. Něco potřebuji, otočím se a zjistím, že to na mě čeká už připravené.

Samozřejmě musím pracovat, ale Bůh pracuje spolu se mnou. Vědomí tohoto mi přináší pocit jistoty a ujištění do budoucnosti, což je pro mě také nové.

Zdá se, že se teď musím starat jen o jednu věc, a všechno ostatní, se postará samo o sebe, nebo raději řeknu — a to je pravdivější — Bůh se o všechno ostatní postará. Mým úkolem je prožít tuto hodinu ve stálém vnitřním rozhovoru s Bohem a v dokonalé odpovědnosti na jeho vůli. Naplnit tuto hodinu Boží slávou. Zdá se, že o tom jediném musím přemýšlet.“

Frank C. Laubach: Letters by a Modern Mystic

Amen.